

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **S. B.**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2026, č. j. OAM-1371/BA-BA07-VL18-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 10. 3. 2026, č. j. OAM-1371/BA-BA07-VL18-PZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění prodloužil do 14. 4. 2026. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které zejména namítal, že nebyly splněny podmínky pro to, aby byl nadále zajištěn.

II. Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony, nedostatečně zjistil skutkový stav a neopatřil si dostatek podkladů, nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu, neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a nezkoumal situaci žalobce v zemi původu, nedostatečně odůvodnil úvahy ohledně hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců a také porušil § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když neprokázal existenci oprávněných důvodů se v případě žalobce domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Tyto své námitky žalobce nijak konkrétněji nerozvinul.
3. Žalobce zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým je zasahováno do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, tudíž by rozhodnutí o zajištění mělo být vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Žalovaný měl tedy povinnost zabývat se alternativami k zajištění a k zajištění přistoupit teprve poté, co by bylo prokázáno, že jiná, mírnější opatření nelze uplatnit. Žalobce považuje za účelovou argumentaci žalovaného, že uložení alternativy není v případě žalobce možné z důvodu, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se jeví jako účelová a je v přímém rozporu s § 46 a odst. 1 zákona o azylu. Pokud snad měl žalovaný pochybnosti o motivech žádosti žalobce, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu §47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy pobytové středisko nelze bez vědomí žalovaného opustit a žalobce by tak byl žalovanému nadále plně k dispozici pro řízení o mezinárodní ochraně.
4. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál a uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v ní namítaných porušení nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individuálních důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce. Žalovanému je známá soudobá judikatura Nejvyššího správního soudu, že naplnění podmínky zajištění je nutno vždy zvážit i při prodloužení zajištění, kdy k tomuto akcentuje, že v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvod, pro který se nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, a to s přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a platnou judikaturou, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a není vadné.
6. Žalovaný má za to, že žalobou nebylo zpochybněno napadené rozhodnutí, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Relevantní skutková zjištění vyplývající ze správního spisu

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie ze dne 20. 11. 2025, č. j. KRPS-303831-22/ČJ-2025-010023-ZZC, byl žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem vycestování, a to na dobu 60 dnů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 19. 11. 2025 po pobytové kontrole prováděné hlídkou Mobilní jednotky ŘSCP, oddělení Praha v provozovně rychlého občerstvení Istanbul Kebab v Kralupech nad Vltavou, kdy žalobce nedisponoval žádným dokladem opravňujícím k pobytu na území ČR, předán Policii ČR, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Hlídce se žalobce prokázal fotografií ID karty vydané Francií. Lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob SIS od 8. 11. 2021 do 8. 7. 2029, a to na základě nerespektování rozhodnutí vydaného dne 3. 11. 2021 orgánem Francouzské republiky o vycestování z území Schengenského prostoru. Žalobce tak po celou dobu na území EU a smluvních států pobýval neoprávněně. Do protokolu o podání vysvětlení dne 19. 11. 2025 žalobce mj. uvedl, že v roce 2021 přicestoval lodí do Itálie, kdy jej hned při příjezdu zadržela policie a dala mu lhůtu na vycestování 1 měsíc, neměl u sebe cestovní pas. Žalobce zůstal v Itálii 3 měsíce a následně odcestoval za prací vlakem do Francie, kde si nechal zaslat cestovní doklad z Alžírsku, který tam záměrně nechal. Ve Francii pracoval 2,5 roku jako kuchař, dne 8. 11. 2021 jej ve Francii zadržela policie a dala mu příkaz na 7 dní k vycestování. Následně žalobce dne 20. 11. 2025 doplnil protokol o podání vysvětlení, kdy uvedl, že do České republiky přicestoval autobusem bez cestovního dokladu, kdy do autobusu nastoupil v nestřeženém okamžiku zadními dveřmi, v Praze na něj čekala přítelkyně T. Ta se však se žalobcem poté, co zjistila, že nedisponuje platným povolením k pobytu, rozešla. Následně si žalobce našel práci v kebabu, kde se prokázal kopií francouzského občanského průkazu vytvořeném přes umělou inteligenci. V České republice nemá žádný majetek, bydlí v kanceláři Istanbul Kebab na adrese, kde byl hlídkou kontrolován. Žalobce dále uvedl, že ve vycestování do domovského státu mu nebrání žádné překážky, vycestovat chce, avšak nemá na to finanční prostředky.
8. Dne 27. 11. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
9. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 2. 12. 2025, č. j. OAM-1371/BA-BA07-BA06-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) v zařízení pro zajištění cizinců, kdy doba trvání zajištění byla stanovena do 16. 3. 2026. Při vyličení skutkových okolností vycházel žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména z obsahu policejních protokolů o podání vysvětlení ze dne 19. a 20. 11. 2025. Proti rozhodnutí o zajištění žalobce nikterak nebrojil.
10. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 18. 12. 2025 uvedl, že hlavním důvodem jeho žádosti je, že mu bylo v Alžírsku vyhrožováno smrtí rodinou jeho přítelkyně a dále ze strany státu trpěl rasismem, jeho národnost je amazigh. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 1. 2025 pak žalobce tyto své problémy blíže

specifikoval. Výjezdní příkaz, který mu byl ve Francii udělen nerespektoval z důvodu, že si zde našel práci a nikdo jej neotravoval. Přestože vlast opustil již v roce 2021, o mezinárodní ochranu dříve nežádal, jelikož to nepotřeboval, zůstával ve Francii, kde pracoval a bylo tam pro něj bezpečno. Myslel, že azyl je pro lidi, kteří se zabývají politikou a že na něj nemá nárok, proto o něj nežádal dříve. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat až po příjezdu do České republiky, kdy mu jeho česká přítelkyně, která má známou advokátku, vysvětlila, že existují různé druhy mezinárodní ochrany, poté se rozhodl podat žádost. Na dotaz, proč o azyl nepožádal v přijímacím středisku po příjezdu do České republiky, ale požádal až v záchytném zařízení uvedl, že o této možnosti nevěděl, přítelkyně mu našla práci a pracoval v pizzerii.

11. Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2026, č. j. OAM-1371/BA-BA07-LE36-2025, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
12. Dne 10. 3. 2026 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodl o prodloužení zajištění tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 14. 4. 2026. V rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že na důvodech zajištění uvedených v jeho rozhodnutí č.j. OAM-1371/BA-BA07-BA06-Z-2025 ze dne 2. 12. 2025. Akcentoval přitom, že žalobce je nadále evidován v SIS jako příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 8. 7. 2029, nadto je dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany vycestovat. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce pobýval v České republice bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, čehož si byl vědom, o čemž svědčí i to, že se hlídce prokázal fotografií francouzského občanského průkazu, který si vytvořil přes umělou inteligenci. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu a pokud by nebyl kontrolován a zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a výkonu práce pokračoval. Na území České republiky vstoupil nelegálně navzdory uloženému zákazu vstupu na území schengenského prostoru. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky návratu do vlasti. Žalobce o mezinárodní ochranu před jeho zajištěním nikdy nežádal, a to nejen v České republice, ale ani v Itálii či Francii, kde pobýval, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, od doby, co pracoval v kebabu, přespával v kanceláři této provozovny. Žalobce tak není kontaktní, není možné mu nikam doručovat či ověřit jeho adresu. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalovaný usoudil, že propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na nerespektování výzvy k opuštění ČR, nelegální pobyt a výkon pracovní aktivity, dosavadní jednání žalobce a jeho povinnosti účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochraně bez nutnosti omezení jeho osobní svobody, proto žalovaný shledal naplnění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále zkonstatoval nemožnost uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, když tento na území ČR nemá žádné rodinné vazby, nemá uspokojivou finanční situaci ani žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni žalobce bude skutečně zdržovat a správnímu orgánu bude poskytovat potřebnou součinnost. Závěrem

žalovaný odůvodnil délku zajištění. Vzal v této souvislosti v úvahu, že podle § 32 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o azylu lze ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podat žalobu (která by měla v případě žalobce odkladný účinek), a dále dle § 46a odst. 15 písm. a) zákona o azylu se pro účely zajištění osoba zajištěná dle tohoto ustanovení považuje za žadatele o udělení mezinárodní ochrany i po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, a to do okamžiku, než bude ministerstvem zjištěno, zda žaloba proti jeho rozhodnutí byla podána, avšak nejdéle 10 pracovních dnů. Žalovaný tak na základě výzvy k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zjistil, že rozhodnutí bude žalovanému předáno dne 12. 3. 2026, lhůta pro podání žaloby tak bude končit dnem 27. 3. 2026 a 10 pracovních dnů na následné zjištění, zda žalobce žalobu podal či nikoli, uplyne dnem 14. 4. 2026. Vzhledem k uvedenému tak žalovaný dobu trvání zajištění prodloužil do 14. 4. 2026, tedy o 28 dnů, kdy tyto ještě spadají do možné maximální 180denní lhůty pro zajištění žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*.
18. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 14. 4. 2026.

19. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
20. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval. V této souvislosti lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025–26, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že je-li doba trvání zajištění „dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění“. Na rozhodnutí o prodloužení zajištění je tak třeba klást stejné nároky jako na rozhodnutí o zajištění, protože musí samostatně obstát. Žalovaný měl povinnost se v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabývat individuálními okolnostmi případu, zohlednit všechny podklady ze správního spisu, které měl k dispozici. Dále měl učinit přezkoumatelnou úvahu o tom, z jakého důvodu je třeba zajištění prodloužit a podrobně popsat, jak dospěl k délce doby prodloužení. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí těmito individualizovanými úvahami disponuje.
21. Pokud se týče tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nelze této námitce přisvědčit. Žalovaný podle krajského soudu zcela správně uvedl, že se nezměnily důvody zajištění specifikované v jeho rozhodnutí o zajištění ze dne 2. 12. 2025. Z obsahu spisu nevyplývá, že by v dané věci přibyly nové důkazy (např. ohledně finanční situace žalobce či jeho možné kontaktní adresy), které by bylo potřeba zohlednit, nedošlo ke změně skutkových okolností. Z napadeného rozhodnutí je patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci, a to ve vazbě na pobytovou a příjezdovou historii žalobce. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesená žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33).
22. Krajský soud tudíž přezkoumal i úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a tyto považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky

tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

23. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, byl žalobce jako nežádoucí osoba veden v systému SIS jako příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU, a to již od 8. 11. 2021, kdy mu byl ve Francii uložen příkaz k vycestování. Tento příkaz žalobce dlouhodobě nerespektoval a po celou dobu svého pobytu na území EU si o mezinárodní ochranu nepožádal. Cizinecká policie shledala v případě žalobce nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto jej zajistila.
24. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jej cizinecká policie zajistila za účelem realizace správního vyhoštění. Popis pobytové historie žalobce podaný žalovaným žalobce nikterak nezpochybnil či nevyvrátil. Pokud by vskutku byly důvodem odchodu žalobce ze země původu obavy z pronásledování nebo vážné újmy, jak to předpokládá zákon o azylu, pak lze postup žalobce označit přinejmenším za nelogický. Žalobce ostatně žádné objektivní překážky svého vycestování do vlasti neuvedl. Žalobce není v České republice nikde hlášen k pobytu.
25. Krajský soud se ve světle těchto skutkových zjištění ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, který žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.
26. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmto zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.
27. Byť lze v obecné rovině přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší

správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.

28. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
29. Krajský soud připomíná, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 559/2017 Sb. NSS, podle *kterého „možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“*. Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.
30. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, kdy vědomě nerespektoval příkaz k vycestování a na území EU neoprávněně pobýval několik let, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, vědomě se prokázal falešným dokladem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, lze mít za to, že byl jednoznačně deklarován úmysl žalobce prostřednictvím azylového řízení legalizovat svůj pobyt v České republice. V daném případě nebyl žádný rozumný důvod domnívat se, že by se žalobce dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 33/2011-18, tak v projednávané věci absentovala.
31. Za těchto okolností shledal krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující. Obstojí i při posouzení v testu nezbytnosti a proporcionality. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.
32. Vzhledem k uvedenému tak lze uzavřít, že žalovaný se ve smyslu platné právní úpravy dostatečně zabýval situací žalobce a dovodil nemožnost přijetí mírnějších zvláštních opatření k zajištění žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení nebyl úspěšný a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 1. dubna 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně